

OPINIA RZECZNIKA GENERALNEGO

JULIANE KOKOTT

przedstawiona w dniu 27 września 2006 r.¹

I — Wprowadzenie

1. Niniejsze odwołanie wnieśli Osman Ocalan w imieniu Kurdistan Workers' Party (Partiya Karkerên Kurdistan — Partia Pracujących Kurdystanu, zwana dalej „PKK”) oraz Serif Vanly w imieniu Kurdistan National Congress (Kongra Netewiya Kurdistan — Krajowy Kongres Kurdystanu, zwany dalej „KNK”). Osman Ocalan jest bratem Abdullaha Ocalana, więzionego w Turcji przywódcy PKK.

2. Obaj wnoszący odwołanie kwestionują umieszczenie PKK przez Radę na liście ugrupowań terrorystycznych. Sąd Pierwszej Instancji odrzucił skargę PKK jako niedopuszczalną, bowiem jak wynika z jej własnych twierdzeń, partia ta już nie istnieje, a w związku z tym Osman Ocalan nie jest w stanie wykazać, że występuje w jej imieniu. Skarga KNK również została odrzucona jako niedopuszczalna ze względu na to, że decyzja Rady nie dotyczy jej w sposób indywidualny.

II — Okoliczności powstania i ramy prawne sporu

3. W pkt 1–9 zaskarżonego postanowienia z dnia 15 lutego 2005 r. w sprawie PKK i KNK przeciwko Radzie² Sąd w następujący sposób przedstawia okoliczności powstania i ramy prawne sporu:

„1. Z akt sprawy wynika, że Kurdistan Workers' Party (Partia Pracujących Kurdystanu) (PKK) została powołana w 1978 r. i podjęła zbrojną walkę z rządem tureckim w celu uznania prawa Kurdów do samostanowienia. Według pisemnego zeznania O. Ocalana w lipcu 1999 r. PKK ogłosiła jednostronne zawieszenie broni z zastrzeżeniem prawa do samoobrony. Zgodnie z tym zeznaniem w kwietniu 2002 r. w celu odzwierciedlenia tej reorientacji kongres PKK podjął decyzję, że »z dniem 4 kwietnia 2002 r. zaprzestaje się wszelkich działań pod nazwą 'PKK' i wszelkie działania podjęte w imieniu PKK będą uznane

1 — Język oryginału: niemiecki.

2 — Sprawa T-229/02, Zb.Orz. str. II-539.

- za bezprawne« (załącznik 2 do skargi, pkt 16). Dla osiągnięcia celów politycznych w imieniu mniejszości kurdyjskiej w sposób demokratyczny powołano nowe ugrupowanie Kongreya Azadî ş Demokrasiya Kurdistan (Kongres na rzecz Demokracji i Wolności Kurdystanu — KADEK). Abdullah Ocalan został mianowany prezesem KADEK.
2. Kurdistan National Congress (Krajowy Kongres Kurdystanu) (KNK) jest federacją grupującą około trzydziestu organizacji. Celem KNK jest »wzmocnienie jedności i współpracy Kurdów we wszystkich częściach Kurdystanu oraz wspieranie ich walki w świetle nadrzędnych interesów narodu kurdyjskiego« (art. 7 ust. A karty ustanawiającej KNK). Zgodnie z pisemnym zeznaniem S. Vanly'ego, prezesa KNK, honorowy przywódca PKK był jednym z tych, którzy wspierali utworzenie KNK. PKK była członkiem KNK i indywidualni członkowie PKK finansowali częściowo KNK.
  3. W dniu 27 grudnia 2001 r., uznając, że w celu wprowadzenia w życie rezolucji 1373 (2001) Rady Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych niezbędne jest działanie Wspólnoty, Rada przyjęła wspólne stanowisko 2001/930/WPZiB w sprawie zwalczania terroryzmu (Dz.U. L 344, str. 90) oraz wspólne stanowisko 2001/931/WPZiB w sprawie zastosowania szczególnych środków w celu zwalczania terroryzmu (Dz.U. L 344, str. 93).
  4. Zgodnie z art. 2 wspólnego stanowiska 2001/931:

»Wspólnota Europejska, działając w granicach kompetencji powierzonych jej przez traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, nakazuje zamrożenie funduszy i innych aktywów finansowych lub zasobów gospodarczych osób, grup i podmiotów wymienionych w załączniku«.
  5. W dniu 27 grudnia 2001 r. Rada wydała rozporządzenie (WE) nr 2580/2001 w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom mających na celu zwalczanie terroryzmu (Dz.U. L 344, str. 70).
  6. Zgodnie z art. 2 rozporządzenia nr 2580/2001:

»1. Poza wyjątkami dopuszczonymi na mocy art. 5 i 6:

    - a) wszystkie fundusze, inne aktywa finansowe i zasoby gospodarcze należące do i będące własnością lub posiadane przez osobę fizyczną lub osobę prawną, grupę lub podmiot wymienione na liście określonej w ust. 3, zostają zamrożone;

- b) fundusze, inne aktywa finansowe i zasoby gospodarcze nie zostają udostępnione, bezpośrednio lub pośrednio, osobie fizycznej lub prawnej, grupie lub podmiotowi wymienionym na liście określonej w ust. 3, ani na ich rzecz.
- ii) osoby prawne, grupy lub podmioty dokonujące lub usiłujące dokonać, uczestniczące w, lub ułatwiające dokonanie jakiegokolwiek aktu terrorystycznego;
- iii) osoby prawne, grupy lub podmioty będące własnością lub kontrolowane przez jedną lub więcej osób fizycznych lub prawnych, grupy lub podmioty określone w i) oraz ii); albo
- iv) osoby fizyczne lub prawne, grupy lub podmioty działające w imieniu lub pod kierownictwem jednej lub więcej osób fizycznych lub prawnych, grup lub podmiotów określonych w i) oraz ii)».
2. Poza wyjątkami dopuszczonymi na mocy art. 5 i 6, zakazane jest świadczenie usług finansowych osobie fizycznej lub prawnej, grupie lub podmiotowi wymienionym na liście określonej w ust. 3, ani na ich rzecz.
3. Rada, stanowiąc jednogłośnie, ustanawia, przegląda i zmienia listę osób, grup i podmiotów, do których stosuje się niniejsze rozporządzenie, zgodnie z przepisami ustanowionymi w art. 1 ust. 4, 5 i 6 wspólnego stanowiska 2001/931/WPZiB; na takiej liście znajdują się:
- i) osoby fizyczne dokonujące lub usiłujące dokonać, uczestniczące w, lub ułatwiające dokonanie jakiegokolwiek aktu terrorystycznego;
7. W dniu 2 maja 2002 r. Rada wydała decyzję 2002/334/WE wykonującą art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001 i uchylającą decyzję 2001/927/WE (Dz.U. L 116, str. 33). Decyzją tą umieszczono PKK na liście przewidzianej w art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001 (zwanej dalej »sporną listą«).
8. Pismem zarejestrowanym pod sygnaturą T-206/02 KNK wniósł skargę o stwierdzenie nieważności decyzji 2002/334/WE.

9. W dniu 17 czerwca 2002 r. Rada wydała decyzję 2002/460/WE wykonującą art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001 i uchylającą decyzję 2002/334/WE (Dz.U. L 160, str. 26). Nazwa PKK została utrzymana na spornej liście. Lista ta była następnie regularnie uaktualniana decyzjami Rady”.

4. Dla dokonania oceny niniejszej sprawy należy w uzupełnieniu powyższego przedstawienia okoliczności przez Sąd przytoczyć treść art. 1 ust. 6 wspólnego stanowiska 2001/931:

„Nazwiska osób i nazwy podmiotów na liście w załączniku są poddawane kontroli w regularnych odstępach czasu, co najmniej raz w ciągu każdych sześciu miesięcy, w celu zapewnienia, że istnieją podstawy do utrzymania ich na liście”.

5. KNK wniósł najpierw skargę na decyzję 2002/334 opatrzoną sygnaturą T-206/02³, a następnie, wspólnie z O. Ocalanem, który występował w imieniu PKK, skargę opatrzoną sygnaturą T-229/02 na decyzje 2002/334 i 2002/460. Jedynie ta ostatnia sprawa jest przedmiotem niniejszego odwołania.

III — Postanowienie Sądu

6. Ze względu na zarzut niedopuszczalności podniesiony przez Radę, zaskarżonym postanowieniem Sąd odrzucił skargę w odniesieniu do obu skarżących jako niedopuszczalną.

7. Sąd uznał w pkt 27 postanowienia, że decyzje 2002/334 i 2002/460 dotyczą PKK bezpośrednio i indywidualnie. W pkt 28 Sąd podkreślił, że w sprawach takich jak niniejsza nie można stosować „nadmiernego formalizmu” w odniesieniu do dopuszczalności, gdyż w przeciwnym razie zapewnienie skutecznej ochrony prawnej byłoby niemożliwe.

8. Jednakże w pkt 34–41 Sąd wywodził, iż O. Ocalan nie wykazał, że skutecznie występuje on w imieniu PKK, lecz podnosił tylko, że PKK ogłosiła swoje rozwiązanie i uznała za bezprawne wszelkie działania podjęte w jej imieniu. W związku z tym Sąd stwierdził, że O. Ocalan wniósł skargę w imieniu PKK, działając z własnej inicjatywy, a zatem uznał skargę za niedopuszczalną.

9. W pkt 45–56 Sąd bada legitymację czynną KNK, uwzględniając, że stowarzyszenie powołane do ochrony wspólnych interesów określonej kategorii podmiotów jedynie wtedy może być postrzegane w ten sposób,

3 — Zobacz postanowienie z dnia 15 lutego 2005 r. KNK przeciwko Radzie, Zb.Orz., str. II-523.

że akt wpływający na ogólne interesy tej kategorii dotyczy go indywidualnie w rozumieniu art. 230 akapit czwarty WE, jeśli jego członkowie mogliby domagać się tej ochrony indywidualnie. Sąd stwierdził, iż ze względu na to, iż PKK nie istnieje, nie jest już członkiem KNK, a zatem nie może podnosić, że decyzja dotyczy KNK indywidualnie. Sąd wskazuje, że następca PKK, KADEK, nie jest członkiem KNK. Stwierdził on dalej, że dalsze ograniczenia działalności KNK lub jego członków dotyczące współpracy z PKK lub z organizacjami będącymi jej następcami, które wynikają z decyzji 2002/334 i 2002/460, nie dotyczą ich indywidualnie, lecz w sposób, w jaki dotyczą one osób postronnych.

10. Jak wskazał w końcu Sąd, legitymacja czynna KNK nie stanowi koniecznej przesłanki, która w ogóle umożliwia wniesienie skargi kwestionującej rzeczne decyzje. Możliwość wniesienia skargi przysługuje co najmniej organizacjom będącym następczyniami PKK, co już zresztą nastąpiło w sprawie KONGRA-GEL (Kongra Gelê Kurdistan — Kongres Ludowy Kurdystanu).⁴

IV — Żądania stron

11. Wnoszący odwołanie zwracają się do Trybunału o:

- 1) uznanie skargi wniesionej przez O. Ocalana jako pełnomocnika organizacji znanej wcześniej pod nazwą PKK za dopuszczalną;
- 2) uznanie skargi wniesionej przez Serifa Vanly'ego jako pełnomocnika organizacji znanej pod nazwą KNK za dopuszczalną;
- 3) rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów postępowania dotyczącego stwierdzenia dopuszczalności.

12. Rada wnosi do Trybunału o:

- 1) odrzucenie odwołania obu wnoszących odwołanie jako niedopuszczalnego;
- 2) ewentualnie o oddalenie odwołania obu wnoszących odwołanie jako bezzasadnego;
- 3) w razie konieczności skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania do Sądu Pierwszej Instancji;
- 4) obciążenie wnoszących odwołanie kosztami postępowania.

⁴ — Sąd odsyła do zawisłej jeszcze sprawy T-253/04 Aydar i in., informacja w Dz.U. 2004, C 262, str. 28.

V — Ocena prawna

13. Niniejsze odwołanie kwestionuje oddalenie skargi w odniesieniu do obu wnoszących odwołanie. W pierwszej kolejności należy rozpoznać odwołanie wniesione w imieniu PKK, a następnie odwołanie wniesione przez KNK.

A — W przedmiocie odwołania wniesionego przez O. Ocalana w imieniu PKK

14. Pierwszy wnoszący odwołanie podnosi w imieniu PKK w sumie siedem zarzutów, które po części należy rozpatrywać łącznie.

15. Pierwszy wnoszący odwołanie podnosi, iż stwierdzając, że nie działał on w imieniu PKK, lecz wniósł skargę, działając z własnej inicjatywy, Sąd działał w sposób niekonsekwentny. Doręczając skargę w miejsce podjęcia środków wynikających z art. 44 § 6

regulaminu Sądu⁵, Sąd uznał już bowiem, że pierwszy wnoszący odwołanie skutecznie reprezentuje PKK. Przepis ten stanowi, co następuje:

„Jeżeli skarga nie spełnia wymagań wymienionych w §§ 3–5 niniejszego artykułu, sekretarz wyznacza rozsądny termin na jej poprawienie lub uzupełnienie poprzez dołączenie jednego z wyżej wymienionych dokumentów. Jeżeli skarżący nie poprawi lub nie uzupełni skargi w wyznaczonym terminie, Sąd decyduje, czy niespełnienie tych wymagań pociąga za sobą niedopuszczalność skargi”.

16. W odniesieniu do uprawnienia do reprezentacji przysługującego pełnomocnikowi procesowemu oraz osobie udzielającej mu pełnomocnictwa należy w szczególności wskazać na art. 44 § 5 regulaminu Sądu:

„Jeżeli skarżącym jest osoba prawna prawa prywatnego, do skargi dołącza się:

1. W przedmiocie zarzutu pierwszego — a) [...]

b) dowód, iż pełnomocnictwo udzielone adwokatowi lub radcy prawnemu zostało udzielone przez osobę do tego uprawnioną”.

5 — Pierwszy wnoszący odwołanie odsyła pomyłkowo do przepisów regulaminu Trybunału.

17. Pierwszy wnoszący odwołanie powołuje się na sprawę, w której Sąd na podniesiony przez Komisję zarzut, jakoby osoba udzielająca pełnomocnictwa pełnomocnikowi procesowemu nie była uprawniona do reprezentacji spółki skarżącej, zwrócił się do skarżącej z prośbą o udzielenie wyjaśnień⁶. W niniejszej sprawie przed wydaniem postanowienia ani Rada, ani Sąd nie podważali upoważnienia O. Ocalana w podobny sposób.

18. Jednakże Rada całkiem słusznie odpiera, że doręczenie skargi nie może pozbawiać Sądu możliwości późniejszego stwierdzenia braku umocowania O. Ocalana do reprezentacji. I tak w sprawie przywołanej przez pierwszego wnoszącego odwołanie, Sąd rozpatrując zarzut Komisji, wyjaśnił kwestię umocowania do reprezentacji osoby udzielającej pełnomocnictwa⁷.

19. Ponadto, zdaniem pierwszego wnoszącego odwołanie, niekonsekwentne jest wysłuchanie go na etapie postępowania dotyczącego stwierdzenia dopuszczalności przy jednoczesnym stwierdzeniu braku umocowania do reprezentacji organizacji, w imieniu której występował, na dalszym etapie postępowania.

20. Również powyższe argumenty mnie nie przekonują, bowiem — jak podkreśla Rada — z prawnego punktu widzenia pożądane jest

wysłuchanie danej strony w przedmiocie dopuszczalności, nawet jeżeli nie jest jeszcze jasne, czy osoby występujące w imieniu tej strony są faktycznie uprawnione do reprezentacji. W przeciwnym razie nie byłoby poszanowane prawo do przedstawienia stanowiska w kwestii uprawnienia do reprezentacji. Taki sposób postępowania stanowi również z praktycznego punktu widzenia jedyną rozsądną alternatywę, bowiem tacy domniemani pełnomocnicy są przypuszczalnie jedynymi osobami, które są w stanie przedstawić konieczne dowody.

21. W zakresie, w jakim niniejszy zarzut opiera się na argumencie, iż Sąd zaniechał wezwania pierwszego wnoszącego odwołanie do wykazania istnienia umocowania, to argument ten należy badać w kontekście zarzutu siódmego dotyczącego braku możliwości przedstawienia wyjaśnień.

22. Zarzut pierwszy należy zatem oddalić.

2. W przedmiocie drugiego i trzeciego zarzutu odwołania — uprzedzenie badania istoty sprawy

23. W obu tych zarzutach pierwszy wnoszący odwołanie utrzymuje, że kwestia istnienia PKK nie powinna być podniesiona i badana w sposób oderwany w ramach

6 — Wyrok Sądu z dnia 17 października 2002 r. w sprawie T-180/00 Astipesca przeciwko Komisji, Rec. str. II-3985, pkt 44 i nast.

7 — Wyrok w sprawie Astipesca przeciwko Komisji, ww. w przypisie 6.

zarzutu niedopuszczalności, lecz że kwestia ta dotyczy istoty sprawy. Przy tym powołuje się on na art. 114 § 1 zdanie pierwsze regulaminu Sądu.

argumentami, które mają znaczenie również dla istoty sprawy.

24. Rada uznaje ten zarzut za niedopuszczalny, gdyż ogranicza się on jedynie do powtórzenia argumentów podniesionych w pierwszej instancji. Jednakże kwestie prawne rozstrzygnięte w postępowaniu w pierwszej instancji mogą zostać ponownie przywołane, jeżeli wnoszący odwołanie kwestionuje wykładnię lub stosowanie prawa wspólnotowego przez Sąd. Gdyby bowiem wnoszący odwołanie nie mógł powołać się ponownie na wcześniej przedstawione zarzuty i argumenty, postępowanie odwoławcze straciłoby w części swój sens⁸. W niniejszym odwołaniu pierwszy wnoszący odwołanie powtarza tezy przedstawione w pierwszej instancji, jednak w ten sposób kwestionuje on rozstrzygnięcie Sądu, a zatem takie działanie jest dopuszczalne.

26. Przepis ten ma w wersji niemieckiej następujące brzmienie:

„Will eine Partei vorab eine Entscheidung des Gerichts über die Unzulässigkeit, die Unzuständigkeit oder einen Zwischenstreit herbeiführen, so hat sie dies mit besonderem Schriftsatz zu beantragen”.

[Strona wnosząca o stwierdzenie przez Sąd niedopuszczalności skargi, niewłaściwości sądu lub o rozstrzygnięcie kwestii incydentalnej [...] składa wniosek w odrębnym piśmie].

25. Badany tu zarzut jest jednak bezzasadny. W tym miejscu nie jest istotne, na ile istnienie PKK ma faktycznie znaczenie dla zasadności skargi, bowiem art. 114 § 1 zdanie pierwsze regulaminu Sądu nie zakazuje popierania zarzutu niedopuszczalności

27. Natomiast wersja angielska⁹ i francuska¹⁰ przewidują *mutatis mutandis*, że można podnieść zarzut niedopuszczalności, niewłaściwości lub dotyczący innej kwestii incydentalnej *bez rozpatrywania istoty sprawy*.

28. Pierwszy wnoszący odwołanie wnioskuje z powyższego, że nie można podnieść zarzutu niedopuszczalności ani Sąd nie może

8 — Postanowienie z dnia 11 listopada 2003 r. w sprawie C-488/01 P Martinez przeciwko Parlamentowi, Rec. str. I-13355, pkt 39, oraz wyrok z dnia 23 marca 2004 r. w sprawie C-234/02 P Europejski Rzecznik Praw Obywatelskich przeciwko Lambertsowi, Rec. str. I-2803, pkt 75.

9 — A party applying to the Court of First Instance for a decision on admissibility, on lack of competence or other preliminary plea *not going to the substance of the case* shall make the application by a separate document.

10 — Si une partie demande que le Tribunal statue sur l'irrecevabilité, l'incompétence ou sur un incident, *sans engager le débat au fond*, elle présente sa demande par acte séparé.

rozstrzygać w przedmiocie tej kwestii, jeżeli należałoby w tym zakresie rozpatrywać istotę sprawy.

czynności procesowych. W obu wariantach nie ma mowy o ograniczeniu do kwestii, które nie dotyczą istoty sprawy.

29. Francuską i angielską wersję art. 114 § 1 zdanie pierwsze regulaminu Sądu można by rzeczywiście interpretować w ten sposób, że wszystkie przewidziane tam zarzuty nie mogą dotyczyć kwestii wymagających rozpatrywania istoty sprawy. Nie jest wykluczone, aby powyższe zastrzeżenie występujące w obu tych wersjach językowych można było odnieść do wszystkich zarzutów, jednak przy uwzględnieniu kontekstu niniejszego przepisu bardziej logiczne wydaje się ograniczenie tego zastrzeżenia do trzeciego wariantu wyliczonych zarzutów, czyli sporu incydentalnego, czy też „incident” lub „other preliminary plea”.

30. Ta ostatnia interpretacja art. 114 § 1 zdanie pierwsze regulaminu Sądu odpowiada też jego kontekstowi systematycznemu. Skoro Sąd bada dopuszczalność w oderwaniu od podniesionego zarzutu, to może on poruszać kwestie, które mogą mieć znaczenie także dla istoty sprawy. Zgodnie z art. 113 Sąd może w każdym czasie, po wysłuchaniu stron, stwierdzić z urzędu o istnieniu bezwzględnych przeszkód procesowych. Zgodnie z art. 111, jeżeli skarga jest oczywiście niedopuszczalna Sąd może nawet odrzucić ją w drodze decyzji, bez dalszych

31. Nieograniczone badanie kwestii dopuszczalności odpowiada logice przesłanek procesowych, gdyż rozpatrywanie istoty sprawy wymaga istnienia właściwości Sądu oraz spełnienia przesłanek dopuszczalności skargi¹¹.

32. Ponadto cel art. 114 regulaminu Sądu przemawia przeciwko ograniczeniu badania zarzutu niedopuszczalności do kwestii, które nie mają znaczenia dla istoty sprawy. Jak słusznie podkreśla bowiem Rada, zarzut niedopuszczalności pozwala na uniknięcie obszernych wywodów w przedmiocie zasadności. Nie mają one znaczenia dla postępowania, gdy skarga jest niedopuszczalna. Nawet jeżeli w ramach dopuszczalności należy badać kwestie mające znaczenie również dla istoty sprawy, to nie wynika z tego jeszcze, że istnieje obowiązek dokonania jej całościowej oceny.

11 — Rzecznik generalny D. Ruiz-Jarabo Colomer w swojej opinii z dnia 4 października 2001 r. w sprawie C-23/00 P Rada przeciwko Boehringer Ingelheim Vetmedica i in., Rec. str. I-1873, str. 28 i nast., uznał nawet, że rozstrzygnięcie co do istoty w sytuacji, gdy skarga jest niedopuszczalna, stanowi naruszenie prawa. Jednakże w wyroku z dnia 26 lutego 2002 r., pkt 52, Trybunał nie stwierdził, że taki sposób postępowania narusza interes prawny Rady i oddalił to odwołanie.

33. W związku z tym kwestie, które mogą mieć znaczenie dla istoty sprawy, można przywoływać również w ramach zarzutu niedopuszczalności w myśl art. 114 regulaminu Sądu. W konsekwencji potencjalne znaczenie kwestii istnienia PKK dla istoty sprawy nie sprzeciwiało się rozpatrywaniu zarzutu niedopuszczalności ani rozstrzygnięciu Sądu w przedmiocie tego zarzutu.

34. W świetle powyższych rozważań należy oddalić zarzut drugi i trzeci.

3. W przedmiocie zarzutu czwartego i piątego — przeinaczenie oświadczenia O. Ocalana oraz nadal istniejąca zdolność prawna PKK

35. W zarzucie czwartym pierwszy wnoszący odwołanie podnosi, że Sąd błędnie zinterpretował jego argumenty. Ze skargi i z oświadczenia O. Ocalana jasno wynika, że PKK zawiesiła swoją działalność pod tą nazwą i powołała nową sprzymierzoną organizację pod nazwą KADEK. Osman Ocalan nigdy nie oświadczył, że w rozumieniu przesłanek wniesienia skargi PKK przestała istnieć lub dokonała samorozwiązania.

36. W ramach zarzutu piątego pierwszy wnoszący odwołanie podnosi, że nawet gdyby

PKK co do zasady przestała istnieć, to należałoby co najmniej stwierdzić, że w celach postępowania posiada ona nadal zdolność prawną. Jeżeli istnieje możliwość zakazania PKK, należy przyznać jej także zdolność prawną konieczną do zaskarżenia przez nią jej proskrypcji.

37. Rada uznaje powyższe zarzuty za niedopuszczalne, bowiem powtarzają one jedynie argumenty przedstawione przed Sądem i kwestionują ocenę faktów dokonaną przez Sąd.

38. Jak już przedstawiono powyżej, dopuszczalne jest ponowne przywołanie argumentów przedstawionych w pierwszej instancji, jeżeli — tak jak w niniejszej sprawie — ma to na celu podważenie oceny prawnej dokonanej przez Sąd. Natomiast prawdą jest, że ocena okoliczności faktycznych nie stanowi kwestii prawnej, która jako taka objęta jest kompetencją kontrolną Trybunału. Jednak stosuje się to jedynie wówczas, gdy Sąd nie *przeinaczył* treści przedstawionych dowodów¹². W konsekwencji oba zarzuty są dopuszczalne, w zakresie w jakim pierwszy wnoszący odwołanie podnosi przeinaczenie treści dowodów przez Sąd.

12 — Wyroki z dnia 15 czerwca 2000 r. w sprawie C-237/98 P Dorsch Consult przeciwko Radzie i Komisji, Rec. str. I-4549, pkt 35 i nast., oraz z dnia 7 stycznia 2004 r. w sprawach połączonych C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P oraz C-219/00 P Aalborg Portland i in. przeciwko Komisji, Rec. str. I-123, pkt 49.

39. Jednakże można by poddać w wątpliwość zasadność niniejszych zarzutów, to znaczy to, czy są one w stanie podważyć sporne postanowienie. W sytuacji gdy zarzut nie jest w stanie podważyć postanowienia, to zgodnie z terminologią francuską mówi się o „moyen inopérant”, czyli o zarzucie, który nie może osiągnąć celu danego odwołania, a tym samym jest bezzasadny.

40. Aby móc dokonać oceny ewentualnej zasadności wywodów w przedmiocie istnienia PKK, należy przypomnieć, że Sąd nie odrzucił skargi — w myśl treści zarzutu podniesionego przez Radę — ze względu na brak zdolności prawnej i procesowej PKK, lecz ze względu na to, że O. Ocalan nie jest przedstawicielem PKK.

41. Jednakże uznanie, że O. Ocalan nie był umocowany do reprezentacji, Sąd uzasadnia wyłącznie oświadczeniem O. Ocalana, że PKK przestała istnieć. Jeżeli omawiane tu zarzuty podniesione przez pierwszego wnoszącego odwołanie zostaną uwzględnione, to w konsekwencji zbędne jest uzasadnienie w przedmiocie niniejszego decydującego punktu. Zatem omawiane zarzuty są potencjalnie zasadne.

42. W konsekwencji należy zbadać, czy Sąd przeinaczył treść dowodów. Takie przeinaczenie musi w oczywisty sposób — bez konieczności dokonywania nowej oceny faktów i dowodów — wynikać z akt

sprawy¹³. Powyższe sformułowanie jest jednak niejasne, bowiem także stwierdzenie przeinaczenia dowodów wymaga choć w minimalnym zakresie dokonania oceny prawnej. Przeinaczenie dowodów występuje raczej, gdy — bez potrzeby przeprowadzania nowych dowodów — ocena dowodów istniejących okazuje się oczywiście błędna.

43. Stwierdzenie przeinaczenia środków dowodowych Trybunał uzasadniał dotychczas najczęściej tym, że z określonych dowodów Sąd wyciągał obiektywnie błędne wnioski¹⁴. Jednak w celu stwierdzenia przeinaczenia treści danego dokumentu¹⁵, jak i w celu oddalenia zarzutu wypaczenia dowodów¹⁶ Trybunał powoływał się już także na kontekst określonych oświadczeń.

13 — Wyroki z dnia 28 maja 1998 r. w sprawie C-8/95 P New Holland Ford przeciwko Komisji, Rec. str. I-3175, pkt 72, oraz z dnia 6 kwietnia 2006 r. w sprawie C-551/03 P General Motors Nederland i Opel Nederland przeciwko Komisji, Zb.Orz. str. I-3173, pkt 54.

14 — Zobacz wyroki z dnia 27 stycznia 2000 r. w sprawie C-164/98 P DIR International Film i in. przeciwko Komisji, Rec. str. I-447, pkt 43 i nast., dotyczący błędnie zrozumianego odniesienia w uzasadnieniu decyzji Komisji, z dnia 3 kwietnia 2003 r. w sprawie C-277/01 P Parlament przeciwko Samperowi, Rec. str. I-3019, pkt 45 i nast., w przedmiocie błędnego cytatu treści protokołu, z dnia 2 października 2003 r. w sprawach C-172/01 P, C-175/01 P, C-176/01 P i C-180/01 P, International Power i in. przeciwko NALOO, Rec. str. I-11421, pkt 156, w przedmiocie błędnej interpretacji uzasadnienia decyzji, z dnia 1 czerwca 2006 r. w sprawach połączonych C-442/03 P i C-471/03 P P&O European Ferries [Vizcaya] przeciwko Komisji oraz Diputación Foral de Vizcaya przeciwko Komisji, Zb.Orz. str. I-4845, pkt 63 i nast., w przedmiocie zastąpienia treści uzasadnienia decyzji własnym uzasadnieniem.

15 — Wyroki Parlament przeciwko Samperowi, ww. w przypisie 14, pkt 40, oraz z dnia 11 września 2003 r. w sprawie C-197/99 P, Rec. str. I-8461, pkt 64 i nast.

16 — Wyroki z dnia 6 stycznia 2004 r. w sprawach połączonych C-2/01 P i C-3/01 P BAI przeciwko Bayerowi i Komisji, Rec. str. I-23, pkt 53 i nast., z dnia 7 października 2004 r. w sprawie C-136/02 P Mag Instrument przeciwko OHIM, Zb.Orz. str. I-9165, pkt 63, oraz z dnia 14 lipca 2005 r. w sprawach połączonych C-65/02 P i C-73/02 P ThyssenKrupp przeciwko Komisji, Zb.Orz. str. I-6773, pkt 83 i nast.

44. Biorąc pod uwagę powyższe kryteria, należy zbadać, czy stwierdzenie, jakoby O. Ocalan wywodził, że PKK przestała istnieć, jak i wniosek, że w związku z tym nie mogła ona umocować go do wniesienia skargi, przeinaczyło treść środków dowodowych.

45. Za podstawę powyższego stwierdzenia Sądu można przyjąć pkt 16 skargi oraz pkt 27 oświadczenia O. Ocalana¹⁷, w których jest mowa o rozwiązaniu PKK. Jednak inny fragment oświadczenia opisuje ten proces w bardziej precyzyjny sposób. Jak Sąd cytuje w pkt 1 zaskarżonego postanowienia, odsyłając przy tym do pkt 16 oświadczenia, w celu odzwierciedlenia nowego kierunku działania PKK kongres PKK podjął w kwietniu 2002 r. decyzję, że „z dniem 4 kwietnia 2002 r. zaprzestaje się wszelkich działań pod nazwą »PKK« i wszelkie działania podjęte w imieniu PKK będą uznane za bezprawne [w wersji oryginalnej: »illegitimate«]”.

46. Ponadto, zgodnie z pkt 18 oświadczenia, przyjęto nowy statut, który zmienił strukturę i organizację PKK. Ugrupowanie koordynujące miało zrzeszać różne ugrupowania, które powstaną w niektórych częściach Kurdystanu. W konsekwencji powołano KADEK.

47. Z pkt 29 i nast. oświadczenia wynika ponadto, że umieszczenie PKK na liście

organizacji terrorystycznych zostało zakwestionowane przede wszystkim z tego względu, że utrudniałoby ono działalność ugrupowania KADEK.

48. W końcu O. Ocalan udzielił adwokatom pełnomocnictwa procesowego w imieniu organizacji, która wcześniej była znana pod nazwą PKK.

49. Należy również mieć na uwadze, że sporna organizacja już ze względu na jej naturę nie mogła posiadać ostatecznego i sformalizowanego statutu, na podstawie którego można określić początek i koniec jej istnienia w sensie prawnym.

50. W konsekwencji z powyższych dowodów nie można po prostu wywnioskować, że PKK przestała istnieć, a w związku z tym, że nie mogła już udzielić pełnomocnictwa O. Ocalanowi. Bardziej słuszne wydaje się przyjęcie, że nazwa KADEK jest nową nazwą PKK.

51. Nawet gdyby organizację określoną mianem KADEK — jak uczyniła to Rada w trakcie rozprawy — uznać za następcę prawnego nieistniejącej już PKK, to należałoby — w odróżnieniu od stanowiska Rady — w każdym razie w odniesieniu do niniejszej skargi wyjść z założenia, że KADEK wniosła

17 — Załącznik II do skargi wniesionej w pierwszej instancji.

tę skargę pod nazwą PKK i w celu realizacji praw nabytych przez PKK.

52. Za zmianą nazwy bądź uznaniem następstwa prawnego przemawia również, że Rada — jak przytacza Sąd w pkt 55 postanowienia — decyzją 2004/306/WE z dnia 2 kwietnia 2004 r. wykonującą art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001 i uchylającą decyzję 2003/902/WE¹⁸ umieściła KADEK oraz KONGRA-GEL na spornej liście *jako odpowiedniki* PKK. Mając na uwadze powyższe, organizacja określona nazwą PKK nadal istnieje.

53. Ponadto w ramach zarzutu piątego pierwszy wnoszący odwołanie słusznie podkreśla, że nieprzerwane utrzymywanie PKK na spornej liście ugrupowań terrorystycznych wymaga przyznania jej zdolności prawnej i procesowej co najmniej w zakresie umożliwiającym jej wniesienie skargi przeciwko umieszczeniu na liście. W rezultacie PKK musi być przyznane prawo powoływania osób, które mogą wnieść w jej imieniu skargę.

54. Nie jest to argument czysto formalny. Wydaje się bowiem, że Rada wychodzi nadal z założenia, że PKK jeszcze istnieje, gdyż utrzymuje ona w mocy zastosowane wobec niej środki mające na celu zwalczanie

terroryzmu. Jak stwierdza Sąd w pkt 44, takie działania Rady opierają się, zgodnie z art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001, na kontroli przeprowadzanej w regularnych odstępach czasu i zmierzającej do określenia, czy istnieją podstawy do utrzymania na liście. Zgodnie z przywołanym w powyższym przepisie art. 1 ust. 6 wspólnego stanowiska 2001/931¹⁹ powyższa kontrola przeprowadzana jest co najmniej raz w ciągu każdych sześciu miesięcy.

55. Co się tyczy oświadczenia, że wszystkie działania podjęte w imieniu PKK będą uznane za bezprawne (w oryginale „illegitimate”), to należy postrzegać je w takim kontekście, że oświadczeniu temu towarzyszył — w każdym razie w tamtym okresie — zamiar zdystansowania się od aktów przemocy. Akty przemocy miały być pozbawione politycznej legitymacji PKK. Jednak nie można tego przełożyć na grunt niniejszej skargi.

56. Powyższe rozważania nie pozwalają jeszcze stwierdzić, czy O. Ocalan jest uprawniony do występowania w imieniu PKK. Jednakże ustalenia Sądu dotyczące braku umocowania O. Ocalana do reprezentacji co najmniej wypaczają treść jego oświadczenia. Już z tego względu postanowienie Sądu Pierwszej Instancji obarczone jest błędem prawnym i z tego powodu należy je więc uchylić.

18 — Dz.U. L 99, str. 28.

19 — Przepis cytowany powyżej w pkt 4.

4. W przedmiocie zarzutu szóstego — skuteczna ochrona prawna

57. Zarzut szósty podważa przesłanki, jakie muszą spełniać skargi indywidualne wnoszone do sądów europejskich, a w szczególności wymóg indywidualnego oddziaływania aktu. Zgodnie z niniejszym zarzutem przesłanka ta narusza europejską Konwencję o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, bowiem mimo bezpośredniego naruszenia praw człowieka wykluczona jest możliwość wniesienia skargi, w sytuacji gdy jednocześnie dany akt nie dotyczy skarżącego indywidualnie.

58. Rada uznaje ten zarzut za niedopuszczalny, bowiem Sąd nie udzielił odpowiedzi na argumenty podniesione w tym zakresie w pierwszej instancji. Jednakże niniejszy argument nie przekonuje, bowiem również udzielenie niedostatecznej odpowiedzi lub brak dokonania analizy danej argumentacji przez Sąd może stanowić błąd prawny.

59. Jednakże z niniejszego odwołania nie wynika, którą część rozstrzygnięcia Sądu ono podważa bądź w którym miejscu Sąd powinien był zanalizować powyższe argumenty. Zatem jest ono w tym zakresie niedopuszczalne. Ponadto przesłanka indywidualnego oddziaływania w odniesieniu do skargi wniesionej w imieniu PKK nie może być przywołana na uzasadnienie odwołania, bowiem w pkt 27 Sąd wyraźnie stwierdził, że decyzje dotyczą tej organizacji indywidualnie, a O. Ocalan nie wnosi skargi samodzielnie.

60. Ponadto w kontekście skutecznej ochrony prawnej podnoszony jest argument, że rozstrzygnięcie Sądu dotyczące istnienia PKK pozbawiło PKK możliwości takiej skutecznej ochrony. Jednak również ten argument mnie nie przekonuje. Na skuteczną ochronę prawną nie składa się możliwość wnoszenia skarg przez dane osoby w imieniu innych osób, w sytuacji gdy nie są one uprawnione do reprezentacji.

61. W związku z powyższym należy oddalić niniejszy zarzut w całości.

5. W przedmiocie zarzutu siódmego — możliwość złożenia wyjaśnień

62. W końcu pierwszy wnoszący odwołanie podnosi zarzut, że Sąd powinien umożliwić złożenie wyjaśnień dotyczących jego umocowania do reprezentacji. Jego zdaniem postępowanie Sądu jest restrykcyjne, nieproporcjonalne i narusza prawo naturalne.

63. Jednakże pierwszy wnoszący odwołanie miał co do zasady wystarczającą możliwość precyzyjnego wykazania jego umocowania do reprezentacji — mianowicie najpierw w ramach skargi, a następnie w ramach odpowiedzi na podniesiony przez Radę zarzut. Rada uzasadniała zarzut niedopuszczalności

między innymi tym, że zgodnie z twierdzeniami pierwszego wnoszącego odwołanie PKK nie istnieje, a zatem nie posiada zdolności prawnej i procesowej, i w związku z tym istniał więc powód do złożenia wyjaśnień w tym zakresie. Pierwszy wnoszący odwołanie zresztą skorzystał z tej możliwości.

64. Jak podkreślił jednak pierwszy wnoszący odwołanie w odpowiedzi na zadane mu w trakcie rozprawy pytanie, nie wypowiedział się on przed Sądem w przedmiocie oceny prawnej, którą Sąd ostatecznie przyjął w odniesieniu do przytoczonych przez niego argumentów faktycznych. W odróżnieniu od podniesionego przez Radę zarzutu niedopuszczalności, Sąd nie poddał bowiem w wątpliwość zdolności prawnej i procesowej PKK, lecz nie uznał umocowania O. Ocalana do reprezentacji.

65. Pierwszy wnoszący odwołanie podnosi zatem, że Sąd powinien był powiadomić go o rozważanej przez niego ocenie prawnej, to znaczy o wątpliwościach w odniesieniu do jego umocowania do reprezentacji, w celu umożliwienia mu rozwiania tych wątpliwości.

66. Co do zasady sądy nie są jednak zobowiązane do przyznawania stronom prawa do przedstawienia stanowiska w przedmiocie każdego punktu oceny prawnej przed wydaniem wyroku. Właśnie sądy wspólnotowe są w tym zakresie powściągliwe. Ta powściągliwość gwarantuje ich neutralność. Jako że w przepisach przewidziany jest obowiązek

reprezentacji stron przez adwokata, takie wskazówki co do zasady nie są požądane. W tym zakresie również Europejski Trybunał Praw Człowieka w Strasburgu (zwany dalej „ETPC”), nawet w przypadku potencjalnie mylących wskazówek sądu w procesie karnym, nie uznaje ich za naruszenia prawa do rzetelnego procesu, jeżeli dana osoba reprezentowana jest przez adwokata²⁰.

67. Konieczność udzielania wskazówek może jednak wynikać z zasady przedstawienia stanowiska przed sądem. Celem tej zasady jest uniemożliwienie, aby na rozstrzygnięcie sądowe miały wpływ twierdzenia, które nie mogły być roztrząsane przez strony²¹. Ma to na celu zapobieżenie zaskakującemu rozstrzygnięciu.

68. Jednakże istotne dla Sądu twierdzenia dotyczące istnienia PKK były dyskutowane przez strony, czyli w zasadzie nie było konieczne dodatkowe zapewnienie prawa do przedstawienia stanowiska przed sądem.

69. Jednak regulamin Sądu zawiera uregulowanie szczególne dotyczące wystarczającego umocowania do reprezentacji, które

20 — Orzeczenie ETPC z dnia 29 listopada 2004 r. w przedmiocie dopuszczalności skargi 8535/02 Coghlan przeciwko Zjednoczonemu Królestwu, str. 18. Inaczej jednak wyrok ETPC z dnia 20 kwietnia 2006 r. w przedmiocie skargi 42780/98 I. H. i in. przeciwko Austrii, § 32 i nast. w przypadku naglej zmiany zarzutu w procesie karnym.

21 — Postanowienie z dnia 4 lutego 2000 r. w sprawie C-17/98 Emesa Sugar, Rec. str. I-665, pkt 18.

w drodze wyjątku czyni koniecznym udzielenie wskazówki na temat ewentualnych niejasności i możliwości wyjaśnienia. Jeżeli osoba prawna prawa prywatnego nie dołączyła do skargi dowodu, iż pełnomocnictwo udzielone adwokatowi zostało udzielone przez osobę do tego uprawnioną, zgodnie z art. 44 § 5 i 6 sekretarz wyznacza rozsądny termin na poprawienie skargi lub uzupełnienie jej poprzez dołączenie jednego z wyżej wymienionych dokumentów²². Przyjęte jest, że Sąd zasięga odpowiednich informacji także w późniejszym okresie²³.

70. W niniejszej sprawie nie stwierdzono, że PKK jest osobą prawną prawa prywatnego. Jednak w pkt 28 postanowienia Sąd słusznie stwierdził, że wykazanie przesłanek dopuszczalności w odniesieniu do grup i podmiotów umieszczonych na spornej liście może być szczególnie trudne. Z tego względu powyższym grupom i podmiotom należy przyznać możliwość korzystania z co najmniej takich samych praw ochronnych, jak prawa przysługujące osobom prawnym prawa prywatnego, które z reguły względnie łatwo mogą wykazać, że osoba, która udzieliła pełnomocnictwa adwokatowi, była w wystarczający sposób umocowana do reprezentacji.

71. W konsekwencji także grupy umieszczone na spornej liście — w przypadku

niewystarczającego wykazania umocowania do reprezentacji osoby działającej w jej imieniu — powinny ponownie otrzymać możliwość dołączenia dowodu.

72. W niniejszej sprawie takiej możliwości nie przyznano, bowiem Sąd przed wydaniem rozstrzygnięcia nie wątpliwe umocowanie do reprezentacji pierwszego wnoszącego odwołanie.

73. Z powyższego wynika, że oddalenie skargi przez Sąd w części dotyczącej pierwszego wnoszącego odwołanie naruszało przepisy proceduralne, w zakresie w jakim Sąd nie umożliwił mu złożenia wyjaśnień co do umocowania O. Ocalana do reprezentacji.

B — W przedmiocie rozstrzygnięcia w zakresie dopuszczalności skargi wniesionej przez O. Ocalana w imieniu PKK

74. W tym miejscu należy zbadać, czy Trybunał, zgodnie z żądaniem pierwszego wnoszącego odwołanie, może ostatecznie orzec o dopuszczalności skargi wniesionej przez O. Ocalana w imieniu PKK, czy też — zgodnie z żądaniem ewentualnym Rady — zobowiązany jest do skierowania sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd. Zgodnie

22 — Treść tego przepisu cytowana powyżej w pkt 15 i nast.

23 — Zobacz wyrok w sprawie Astipesca, ww. w przypisie 6.

z art. 61 ust. 1 zdanie drugie statutu Trybunału warunkiem wydania ostatecznego orzeczenia w sprawie jest to, aby pozwalała na to stan postępowania.

75. Dopuszczalność skargi wniesionej w imieniu PKK wzbudza nadal wątpliwości ze względu na cztery argumenty.

76. Po pierwsze, dotychczas nie wydano rozstrzygnięcia w przedmiocie zarzutu Rady, jakoby w niniejszym postępowaniu PKK nie można było uznać za posiadającą zdolność prawną i procesową. Po drugie, zdaniem Rady nie zostało wyjaśnione, czy w odniesieniu do decyzji 2002/334 skarga została wniesiona w terminie. Obie powyższe kwestie stanowiły przedmiot postępowania incydentalnego przed Sądem, a zatem stan sprawy pozwala na wydanie orzeczenia w tej sprawie.

77. Z zarzutem drugim ściśle wiąże się trzecia kwestia dotycząca dopuszczalności, a mianowicie czy w odniesieniu do PKK drugi przedmiot skargi, decyzja 2002/460, jest aktem samodzielnie zaskarżalnym, czy też stanowi jedynie decyzję o charakterze potwierdzającym. Powyższą kwestię Komisja podniosła w postępowaniu w pierwszej instancji. W tym zakresie Sąd zajął stanowisko w odniesieniu do KNK. Zatem również ta kwestia może zostać rozstrzygnięta.

78. W końcu wyłania się kwestia czwarta, czy O. Ocalana można uznać za przedstawiciela PKK. Kwestia ta została po raz pierwszy poruszona w postanowieniu Sądu i — z naruszeniem praw procesowych pierwszego wnoszącego odwołanie — rozstrzygnięta bez możliwości złożenia wyjaśnień. Zatem w momencie wydania postanowienia stan sprawy nie pozwalał na wydanie orzeczenia. Jednak w trakcie postępowania odwoławczego pierwszy wnoszący odwołanie oraz pozostali uczestnicy mieli należytą możliwość przytoczenia dodatkowych argumentów dotyczących uprawnienia O. Ocalana do reprezentacji, czyli sprawa może zostać rozstrzygnięta również w tym zakresie.

1. W przedmiocie zdolności prawnej i procesowej PKK

79. Powyżej wykazano już, że PKK należy przyznać zdolność prawną i procesową co najmniej w zakresie dotyczącym umieszczenia jej na spornej liście²⁴. Z tego względu należy oddalić podważający tę kwestię zarzut Rady.

2. W przedmiocie wniesienia skargi w terminie

80. Rada ponosiła w pierwszej instancji zarzut, jakoby skargę w części dotyczącej

24 — Zobacz powyżej, pkt 45 i nast.

decyzji 2002/334 wniesiono po terminie. Zdaniem Rady termin wniesienia skargi upłynął w dniu 29 czerwca 2002 r., a skarga została wniesiona dopiero w dniu 31 lipca 2002 r.

81. Jak przytoczyli obaj wnoszący odwołanie, już w dniu 24 lipca 2002 r., czyli przed upływem terminu wniesienia skargi, do Sądu wpłynął dokument oznaczony jako skarga. Wnoszący odwołanie argumentowali, iż byli oni przekonani o przesłaniu skargi z oryginalnymi podpisami, jednak na potwierdzenie nie przedstawili żadnego dowodu.

82. Wnoszący odwołanie podnosili dalej, że późnym popołudniem dnia 29 lipca 2002 r. zostali poinformowani przez Sąd, że żaden z egzemplarzy skargi nie jest opatrzony podpisami w oryginale. Egzemplarz tego dokumentu znajdujący się do wglądu w sekretariacie Sądu jest kopią skargi, na której widniał podpis *jednego* z trzech przedstawicieli strony oraz inicjały drugiego przedstawiciela strony. Ponadto na stronie czwartej dokumentu znajduje się kopia ręcznie sporządzonego polecenia dokonania poprawki.

83. Skarga przesłana po udzieleniu przez Sąd wskazówek wpłynęła do Sądu dopiero w dniu 31 lipca 2002 r. Zawiera ona podpisy *dwóch* przedstawicieli strony oraz inicjały trzeciego przedstawiciela.

84. Z uwagi na powyższe okoliczności należy przyjąć, że pierwszy dokument oznaczony jako skarga rzeczywiście nie był opatrzony oryginalnymi podpisami, lecz przypuszczalnie był on kopią projektu skargi.

85. Zatem skarga spełniająca wymogi formalne — drugi dokument — wpłynęła do Sądu dopiero po upływie terminu na wniesienie skargi.

86. Dokumenty, które wpłynęły w dniu 24 lipca 2002 r., zgodnie z art. 43 § 6 regulaminu Sądu, również nie mogą być uznane za telefaks lub inną kopię, których wpływ skutkuje zachowaniem terminu. Wpływ kopii zachowuje bowiem terminy procesowe jedynie wówczas, gdy oryginał zostanie złożony w sekretariacie Sądu nie później niż dziesięć dni po dacie jej wpływu. W niniejszej sprawie przesłano jednak nie kopie oryginału, lecz inny egzemplarz skargi opatrzony jeszcze jednym podpisem.

87. W związku z powyższym skarga na decyzję 2002/334 została wniesiona po terminie, a zatem była niedopuszczalna. W tym zakresie należało więc uwzględnić zarzut Rady.

3. W przedmiocie możliwości zaskarżenia decyzji 2002/460

88. W odniesieniu do decyzji 2002/460 skargę wniesiono bezsprzecznie z zachowaniem terminu. Jednakże Komisja podniosła przed Sądem, że w odniesieniu do PKK niniejsza decyzja stanowi jedynie decyzję o charakterze potwierdzającym. Bowiem już w decyzji 2002/334 wymieniono PKK w takim samym kontekście.

89. Samo potwierdzenie nie stanowi aktu, który może być przedmiotem skargi o stwierdzenie nieważności²⁵. Inna sytuacja zachodzi jednak wówczas, gdy zaskarżone rozstrzygnięcie jest ostatecznym wynikiem ponownej oceny sytuacji²⁶.

90. W pkt 44 zaskarżonego postanowienia Sąd stwierdził w odniesieniu do KNK, że chodzi o decyzję nową, a zatem decyzję podlegającą odrębnie zaskarżeniu:

25 — Wyroki z dnia 5 maja 1998 r. w sprawie C-180/96 Zjednoczone Królestwo przeciwko Komisji, Rec. str. I-2265, pkt 27 i nast., oraz z dnia 9 grudnia 2004 r. w sprawie C-123/03 P Komisja przeciwko Greencore, Zb.Orz. str. I-11647, pkt 39. Zobacz również wyroki z dnia 22 marca 1961 r. w sprawach połączonych 42/59 i 49/59 SNUPAT przeciwko Wysokiej Władzy, Rec. str. 103, z dnia 15 grudnia 1988 r. w sprawach połączonych 166/86 i 220/86 Irish Cement przeciwko Komisji Rec. str. 6473, pkt 16, z dnia 11 stycznia 1996 r. w sprawie C-480/93 P Zunis Holding i in. przeciwko Komisji, Rec. str. I-1, pkt 14, oraz postanowienie z dnia 21 listopada 1990 r. w sprawie C-12/90 Infotec przeciwko Komisji, Rec. str. I-4265, pkt 10.

26 — Wyrok z dnia 24 listopada 2005 r. w sprawach połączonych C-138/03, C-324/03 i C-431/03 Włochy przeciwko Komisji, Zb.Orz. str. I-10043, pkt 37.

„W odniesieniu do decyzji 2002/460 (zwanej dalej »sporną decyzją«) oczywiste jest, że decyzja ta stanowi w stosunku do decyzji 2002/334 nową decyzję, którą uchylono tę poprzednią. Z jednej strony art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001 przewiduje, że Rada ustanawia, przegląda i zmienia listę osób, grup i podmiotów, do których stosuje się wspomniane rozporządzenie. Wynika z tego, że Rada każdorazowo przy wydaniu nowej decyzji przegląda sporną listę. Z drugiej strony taki przegląd nie może się jedynie ograniczać do umieszczenia nowych osób lub podmiotów bądź do usunięcia określonych osób lub podmiotów, ponieważ we Wspólnocie prawa nie można przyjąć, że akt ustanawiający w stosunku do osób lub podmiotów ciągłe środki ograniczające mogłyby być stosowany w sposób nieograniczony, bez konieczności regularnego ponownego przyjmowania ich przez ogłaszającą je instytucję po dokonaniu ponownego badania. W konsekwencji fakt zaskarżenia decyzji 2002/334, na mocy której po raz pierwszy umieszczono PKK na spornej liście, nie może uniemożliwić KNK, ze względu na zarzut zawisłości sporu, zaskarżenia decyzji 2002/460, na mocy której utrzymano PKK na wspomnianej liście”.

91. Podobnie jak obie strony postępowania podzielałam powyższą ocenę decyzji 2002/460, w szczególności w obliczu faktu, że przeglądu, o którym mowa w art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001, dokonuje się zgodnie z przepisem ustanowionym w art. 1 ust. 6 wspólnego stanowiska 2001/931. W myśl tego przepisu nazwiska osób i nazwy podmiotów na liście w załączniku są poddawane kontroli w regularnych odstępach czasu, co najmniej raz w ciągu sześciu miesięcy, w celu zapew-

nienia, że istnieją podstawy do utrzymania ich na liście²⁷.

92. W konsekwencji decyzja 2002/460 również w zakresie, w jakim dotyczy PKK, jest aktem zaskarżalnym.

4. W przedmiocie uprawnienia do reprezentacji

93. W końcu należy zbadać, czy O. Ocalan faktycznie był uprawniony do umocowania pełnomocników procesowych do wniesienia skargi w imieniu PKK.

94. W celu zbadania tego punktu należy wskazać na stwierdzenia Sądu w pkt 28 zaskarżonego postanowienia:

„Następnie należy uściślić, że zasady dotyczące dopuszczalności skargi o stwierdzenie nieważności odnoszące się do podmiotu figurującego na spornej liście — a mianowicie na liście osób, grup i podmiotów, do których stosuje się środki ograniczające mające na celu zwalczanie terroryzmu — muszą być dostosowane do okoliczności danego przypadku. W szczególności bowiem

w odniesieniu do tych grup lub podmiotów może się zdarzyć, że nie posiadają one osobowości prawnej lub nie są one w stanie dostosować się do zasad prawnych stosowanych zwyczajowo do osób prawnych. W konsekwencji nadmierny formalizm prowadziłby w określonych przypadkach do pozbawienia ich jakiejkolwiek możliwości wniesienia skargi o stwierdzenie nieważności, nawet jeśli owe grupy i podmioty są przedmiotem wspólnotowych środków ograniczających”.

95. Powyższe rozważania są przekonujące, w szczególności w kontekście badania uprawnienia do reprezentacji jako przesłanki procesowej. Takie badanie nie powinno stać na przeszkodzie możliwości wniesienia skargi w przypadku wystąpienia bezpośredniego i indywidualnego oddziaływania. Jego celem jest raczej zapewnienie, aby skarga wniesiona była przez organizację, której dany akt faktycznie dotyczy, a nie przez jakąkolwiek osobę trzecią, która w rzeczywistości wnosi skargę powszechną, lub która działa nawet z naruszeniem interesów domniemanej skarżącej.

96. Z tego względu niewłaściwe byłoby ustanowienie wymogu kompletnego wykazania prawa do reprezentacji tych osób, które wnoszą skargę na rzecz takiej organizacji. Natomiast wystarczające powinno być co do zasady wiarygodne określenie takiego uprawnienia. W przypadku gdyby pozwana instytucja mimo to miała wątpliwości, czy dana osoba reprezentuje skarżącą organizację, do niej należy podważenie twierdzeń skarżącego za pomocą dostatecznie szczegółowych argumentów.

27 — Niniejsze postanowienie cytowane jest powyżej w pkt 4.

97. Stosując te kryteria oceny w odniesieniu do argumentów przytoczonych w pierwszej instancji, mimo wszystko istnieją wątpliwości co do faktu reprezentowania PKK przez O. Ocalana. Wprawdzie jest on bratem A. Ocalana, więzionego w Turcji przywódcy PKK, oraz należał rzekomo do kierownictwa PKK²⁸, jednak w trakcie udzielenia pełnomocnictwa pełnomocnikom procesowym on sam określał się jako *były* członek PKK. Obecnie O. Ocalan wraz z innymi osobami prawdopodobnie wystąpił nawet z organizacji występującej obecnie pod nazwą KONGRA-GEL²⁹. Z tego względu z pewnością można mieć wątpliwości, czy w momencie umocowania przedstawicieli procesowych do wniesienia skargi w imieniu PKK reprezentował on PKK lub — jak sam to określił — „organizację znaną wcześniej pod nazwą PKK”.

98. Jak przedstawiłam powyżej, wątpliwości pozwalają Sądowi na oddalenie skargi bez potrzeby składania dalszych oświadczeń. Powinny były one raczej skutkować umożliwieniem przez Sąd złożenia wyjaśnień przez pierwszego wnoszącego odwołanie³⁰.

99. W niniejszym postępowaniu odwoławczym pierwszy wnoszący odwołanie przedstawił oświadczenie Marka Mullera, jednego

z pełnomocników procesowych, które miało na celu sprecyzowanie, że skargę rzeczywiście złożono w imieniu PKK. Mark Muller reprezentuje A. Ocalana w postępowaniu przed ETPC³¹. Abdullah Ocalan jest centralną postacią PKK i zgodnie z wypowiedzią O. Ocalana został wybrany na prezesa KADEK³². Mark Muller poinformował, że A. Ocalan powierzył mu zaskarżenie umieszczenia PKK na spornej liście. Powierzyli mu to również inni członkowie reprezentanci PKK i jej domniemanej organizacji następczej KADEK.

100. W celu przestrzegania przepisów proceduralnych Sądu M. Muller zażądał udzielenia pełnomocnictwa przez O. Ocalana, który w tym czasie był jednym z czołowych przedstawicieli zarówno organizacji znanej wcześniej pod nazwą PKK, jak i KADEK.

101. Zgodnie z rzezonym oświadczeniem skarga została wniesiona z inicjatywy kierownictwa organizacji znanej wcześniej pod nazwą PKK. Ponadto biorąc pod uwagę interesy PKK oraz doniesienia prasowe dotyczące ujęcia jej na liście³³, nie istnieją wątpli-

28 — Zobacz wpis w Terrorism Knowledge Base prowadzonej przez National Memorial Institute for the Prevention of Terrorism, <http://www.tkb.org/KeyLeader.jsp?memID=121>, oraz raport kanału BBC o ujęciu PKK na spornej liście, <http://news.bbc.co.uk/2/hi/europe/1964954.stm>.

29 — Bundesministerium des Innern (niemieckie federalne ministerstwo spraw wewnętrznych), Verfassungsschutzbericht 2004 (2005 r.), str. 228, http://www.verfassungsschutz.de/de/publikationen/verfassungsschutzbericht/vsbericht_2004/vsbericht_2004.pdf. Zobacz również wpis powołany w przypisie 27.

30 — Zobacz powyżej pkt 67 i nast.

31 — Wynika to również z wyroków ETPC z dnia 12 maja 2005 r. oraz z dnia 12 marca 2003 r., oba wyroki w sprawie skargi 46221/99 Ocalan przeciwko Turcji.

32 — Punkt 19 oświadczenia zawartego w załączniku II do skargi w pierwszej instancji.

33 — Zobacz raport BBC ww. przypisie 28.

wości co do tego, że zaskarżenie spornej listy rzeczywiście odpowiada woli PKK.

102. Okoliczność, jakoby O. Ocalan miał wystąpić z PKK czy też z obecnego ugrupowania KONGRA-GEL, również nie pociąga za sobą wniosku, że skargi nie wniesiono już w imieniu PKK. Pełnomocnicy procesowi nie działali bowiem na rzecz O. Ocalana, lecz na rzecz organizacji znanej wcześniej pod nazwą PKK. Udzielonego przez nią pełnomocnictwa procesowego nie podważa to, że przedstawiciel PKK udzielający pełnomocnictwa w przeszłości obecnie być może już nie reprezentuje tej organizacji.

103. Powyższe wskazówki należy uznać za wystarczające dla — podważalnego — stwierdzenia, że skargę wniesiono na rzecz PKK w sposób zgodny z prawem. Rada nie podniosła żadnych argumentów, które podważałyby to stwierdzenie.

104. Zatem skarga wniesiona w imieniu PKK jest dopuszczalna w części podważającej decyzję 2002/460.

C — W przedmiocie odwołania wniesionego przez S. Vanly'ego w imieniu KNK

105. Co się tyczy skargi wniesionej przez KNK, odwołanie to kwestionuje przyjęte

przez Trybunał kryteria dotyczące indywidualnego oddziaływania w myśl art. 230 akapit czwarty WE, która jest przesłanką wniesienia przez jednostki skargi na decyzje przyjęte w formie rozporządzenia.

106. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem określony akt dotyczy osoby fizycznej lub prawnej w sposób indywidualny, wówczas gdy akt ten dotyczy jej z powodu pewnych szczególnych dla niej cech lub sytuacji faktycznej, która odróżnia ją od wszelkich innych osób i tym samym wyróżnia ją w taki sam sposób jak adresata decyzji³⁴.

107. W tym zakresie Sąd stwierdził w pkt 52 zaskarżonego postanowienia, że KNK i jego członkowie są związani wprowadzonym przez sporną decyzję zakazem dotyczącym PKK tak jak wszystkie pozostałe podmioty we Wspólnocie. Okoliczność, że ze względu na swoje poglądy polityczne KNK i jego członkowie mogą w większym stopniu odczuć skutki tego zakazu niż inni, nie jest w stanie zindywidualizować ich spośród wszystkich innych podmiotów we Wspólnocie. Okoliczność, że akt o charakterze ogólnym może wywoływać odmienne szczególne skutki dla

34 — Wyroki z dnia 15 lipca 1963 r. w sprawie 25/62 Plaumann przeciwko Komisji, Rec. str. 213, 238, z dnia 22 listopada 2001 r. w sprawie C-452/98 Nederlandse Antillen przeciwko Radzie, Rec. str. I-8973, pkt 60, oraz z dnia 25 lipca 2002 r. w sprawie C-50/00 P Unión de Pequeños Agricultores przeciwko Radzie, Rec. str. I-6677, pkt 36.

różnych podmiotów prawnych, do których znajduje on zastosowanie, nie jest w stanie wyróżnić ich spośród innych podmiotów, których dotyczy, ponieważ akt ten znajduje zastosowanie w obiektywnie określonych sytuacjach.

108. Drugi wnoszący odwołanie nie kwestionuje zastosowania kryterium indywidualnego oddziaływania. Reprezentuje on raczej stanowisko, że należy pominąć to kryterium, w przypadku gdy ponoszone jest naruszenie praw podstawowych, bowiem ostatnio Wspólnota przyjmuje coraz więcej uregulowań mających znaczenie dla praw podstawowych. Jego zdaniem w sprawach dotyczących naruszenia praw podstawowych Trybunał powinien raczej kierować się kryteriami oceny dopuszczalności stosowanymi w odniesieniu do skarg wnoszonych do Europejskiego Trybunału Praw Człowieka. Zgodnie z tymi kryteriami wystarczające jest bezpośrednie oddziaływanie, nawet jeżeli nie poniesiono żadnej szkody. Twierdzi on, że decyzja dotyczy KNK bezpośrednio z uwagi na to, że jego działalność na rzecz praw Kurdów została utrudniona ze względu na ściśle powiązanie z PKK.

109. Powyższe argumenty należy odrzucić. W wyroku w sprawie *Unión de Pequeños Agricultores* przeciwko Radzie Trybunał stwierdził bowiem — w mojej opinii przekonująco — że zgodnie z obecnym stanem prawa wspólnotowego sądy krajowe i wspólnotowe wspólnie zapewniają skuteczną ochronę sądową przeciwko aktom przyjętym przez Wspólnotę, a zatem nie jest pożądane kształtowanie prawa przez sądy w zakresie dotyczącym legitymacji czynnej jednostki:

„40 Traktat WE ustanowił za pośrednictwem art. 173 [obecnie art. 230 WE] i art. 184 [obecnie art. 241 WE] z jednej strony oraz art. 177 [obecnie art. 234 WE] z drugiej kompletny system środków odwoławczych oraz procedur służących zapewnieniu zupełnego systemu kontroli zgodności z prawem aktów przyjmowanych przez instytucje, powierzając go sądom wspólnotowym (podobnie wyrok w sprawie 294/83 *Les Verts* przeciwko Parlamentowi, Rec. str. 1339, pkt 23). W ramach tego systemu osoby fizyczne lub prawne, które z powodu warunków dopuszczalności, o których mowa w art. 173 akapit 4 traktatu, nie mogą zaskarżyć bezpośrednio aktów wspólnotowych o charakterze ogólnym, mogą podnieść kwestię nieważności tego aktu, w zależności od przypadku, albo przed sądem wspólnotowym w postępowaniu incydentalnym na podstawie art. 184 traktatu WE, albo przed sądami krajowymi, powodując zwrócenie się przez te sądy, jako nieposiadające kompetencji do stwierdzenia nieważności takich aktów (zob. wyrok z dnia 22 października 1987 r. w sprawie 314/85 *Foto-Frost*, Rec. str. 4199, pkt 20) z pytaniem prejudycjalnym do Trybunału.

41 Na państwach członkowskich ciąży obowiązek stworzenia zupełnego systemu środków zaskarżenia, który pozwalałby na zapewnienie poszanowania prawa do skutecznej ochrony sądowej.

42 W tym zakresie sądy krajowe, zgodnie z określoną w art. 5 traktatu [obecnie

art. 10 WE] zasadą lojalnej współpracy, są zobowiązane — tak dalece, jak to możliwe — do interpretowania i stosowania wewnętrznych przepisów proceduralnych regulujących korzystanie ze środków prawnych w taki sposób, który pozwala osobom fizycznym i prawnym na zakwestionowanie na drodze sądowej każdej decyzji lub każdego innego krajowego środka odnoszącego się do stosowania wobec nich aktu wspólnotowego o zasięgu ogólnym, a przy tym na podniesienie zarzutu nieważności takiego aktu.

43 [...]

44 W końcu należy stwierdzić, że zgodnie z systemem kontroli zgodności z prawem ustanowionym w traktacie osoba fizyczna lub prawna może wnieść skargę tylko wówczas, jeżeli rozporządzenie dotyczy jej bezpośrednio jak również indywidualnie. Trybunał spreycyował, że drugi z tych warunków należy poddać wykładni w świetle zasady skutecznej ochrony sądowej oraz że należy uwzględnić rozmaite okoliczności, które mogą indywidualizować skarżącego (zob. np. wyrok z dnia 2 lutego 1988 r. w sprawach 67/85, 68/85 i 70/85 Van der Kooy i in. przeciwko Komisji, Rec. str. 219, pkt 14, jak i ww. wyroki w sprawie Extramet Industrie przeciwko Radzie, pkt 13, oraz w sprawie Codorniu przeciwko Radzie, pkt 19); jednakże wykładnia ta nie może prowadzić do pominięcia tego wymogu, wyraźnie przewidzianego w traktacie,

bez przekroczenia granic kompetencji przyznanych wspólnotowym organom sądowym przez traktat.

45 Nawet o ile można wyobrazić sobie inny system kontroli zgodności z prawem aktów wspólnotowych o zasięgu ogólnym niż system ustanowiony przez pierwotny traktat, którego podstawowe zasady nigdy nie zostały zmodyfikowane, to jednak to do państw członkowskich należałoby, zgodnie z art. 48 UE, zreformowanie w razie potrzeby aktualnie obowiązującego systemu³⁵.

110. Ze względu na to, że zaskarżona decyzja niewystarczająco zindywidualizowała KNK, nie może on wnieść skargi o stwierdzenie jej nieważności. KNK powinien był raczej zwrócić się o ochronę prawną do sądu krajowego. Praktycznie nie powinno to stanowić problemu, gdyż jest on reprezentowany przez adwokatów angielskich, a sądy Zjednoczonego Królestwa w razie wątpliwości co do ważności aktów Wspólnoty, które dotyczą praw jednostek indywidualnie, zwracają się do Trybunału³⁶.

35 — Wyrok w sprawie Unión de Pequeños Agricultores przeciwko Radzie, ww. w przypisie 34.

36 — Zobacz wyroki z dnia 10 grudnia 2002 r., w sprawie C-491/01 British American Tobacco [Investments] i Imperial Tobacco, Rec. str. I-11453, z dnia 14 grudnia 2004 r. w sprawie C-210/03 Swedish Match, Zb.Orz. str. I-11893, z dnia 12 lipca 2005 r. w sprawach połączonych C-154/04 i C-155/04 Alliance for Natural Health i in., Zb.Orz. str. I-6451, z dnia 6 grudnia 2005 r. w sprawach połączonych C-453/03, C-11/04, C-12/04 i C-194/04 ABNA i in., Zb.Orz. str. I-10423, z dnia 10 stycznia 2006 r. w sprawie C-344/04 International Air Transport Association, Zb.Orz. str. I-403, z dnia 23 marca 2006 r. w sprawie C-535/03 Unifarm i in., Zb.Orz. str. I-2689.

111. W tym zakresie nie przekonuje argumentacja KNK przytoczona w trakcie rozprawy, jakoby KNK nie mógł złożyć wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym spoza Wspólnoty Europejskiej. Decyzja Rady wywołuje bowiem skutki prawne jedynie wewnątrz Wspólnoty. O ile skutki te — na przykład zamrożenie środków pieniężnych — dotyczą KNK, może on poszukiwać ochrony prawnej również przed sądami we Wspólnocie, a te z kolei, w określonych okolicznościach, mają obowiązek skierowania do Trybunału wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym. Natomiast nie istnieje obowiązek przyznania KNK szerszych możliwości ochrony prawnej, na przykład w odniesieniu do określenia PKK jako ugrupowania terrorystycznego.

112. W konsekwencji należy oddalić odwołanie w części dotyczącej skargi wniesionej przez KNK.

VI — W przedmiocie kosztów

113. Zgodnie z art. 122 akapit pierwszy regulaminu Trybunału, jeżeli odwołanie jest bezzasadne lub jeżeli odwołanie jest zasadne i Trybunał orzeka wyrokiem kończącym postępowanie w sprawie, Trybunał rozstrzyga o kosztach.

114. Ze względu na to, że odwołanie wniesione przez KNK jest bezzasadne, należy rozstrzygnąć o kosztach.

115. Zgodnie z art. 69 § 1 zdanie pierwsze regulaminu, kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Zdanie drugie tego przepisu przewiduje, że Trybunał rozstrzyga o rozdziale kosztów, jeżeli więcej niż jedna strona przegrała sprawę.

116. Co się tyczy KNK przegrał on niniejsze postępowanie odwoławcze, a Rada wniosła o rozstrzygnięcie w sprawie kosztów. W związku z tym KNK należy obciążyć kosztami poniesionymi w związku z dotyczącą go częścią postępowania.

117. Mimo że — biorąc pod uwagę formę zewnętrzną, odwołanie zostało wniesione wspólnie przez PKK i KNK, PKK — nie należy obciążać kosztami odwołania wniesionego przez KNK. Merytorycznie chodzi bowiem o dwa odrębne postępowania, które podlegają różnym wymogom prawnym.

VII — Wnioski

118. Mając na uwadze powyższe, proponuję, aby Trybunał udzielił następującej odpowiedzi:

1. Punkty 1 i 2 sentencji wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich z dnia 15 lutego 2005 r. w sprawie T-229/02 PKK i KNK przeciwko Radzie zostają uchylone w części dotyczącej skargi O. Ocalana wniesionej w imieniu Kurdistan Workers' Party (PKK) na decyzję 2002/460/WE wykonującą art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001 i uchylającą decyzję 2002/334/WE.
2. Skarga O. Ocalana wniesiona w imieniu PKK jest dopuszczalna w części dotyczącej decyzji 2002/460, a sprawa zostaje przekazana Sądowi Pierwszej Instancji celem rozpoznania co do istoty. Rozstrzygnięcie o poniesionych w tym zakresie kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.
3. W pozostałym zakresie odwołanie zostaje oddalone.
4. Kurdistan National Congress (KNK) zostaje obciążony kosztami postępowania w części dotyczącej odwołania wniesionego przez niego.